

ἡς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς κατορθώνονται τὰ πάντα) οὐδ. Συνών. ἀμάξι 1. 2) Ὁ σφόνδυλος τῆς ἀτράκτου τοῦ μαγγανίου περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ χορδὴ ἢ θέ-
ουσα εἰς κίνησιν τὴν ἀνέμην Μέγαρ. Συνών. κουβα-
στρα. 3) Ράβδος ξυλίνη χρησιμεύουσα εἰς ἀνέγερσιν
ἡς ἄνω μυλόπετρας τοῦ ὕδρομύλου Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.)

δραμπατζής ὁ, σύννηθ. ἀραδατῆς πολλαχ. ἀραπα-
τῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραπατῆς Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Σάντ.
αλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arabacı*.

1) Ἀμαξηλάτης ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Ἀραμπᾶς περνᾷ, ἀραμπατζῆς τρελλός,

ἔς τὴν πάντα κοριτσάκια νὰ μὴ σᾶς πάρῃ μπρὸς

θῆν. 2) Εἶδος σταφυλῆς μὲ χονδρὸν φλοιὸν Προπ.
(Πάνορμ.)

δράξ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παράγγελμα εἰς τοὺς βοῦς πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐργασίας.

δράξιμο τό, ἀμάρτ. ῥάξιμον Κύπρ. Ρόδ. ῥάξιμο
Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω. Τὸ ῥάξιμο καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἀποκοπὴ θάμνων καὶ δένδρων
δασώδους ἐκτάσεως τὰ ὁποῖα μένοντα στρωμένα κατὰ
γῆς καίονται κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἵνα ἡ τέφρα αὐτῶν
χρησιμεύσῃ ὡς λίπασμα τοῦ πρὸς σπορὰν μέλλοντος νὰ
καλλιεργηθῇ ἐδάφους Ρόδ. 2) Ὁ κατάπλους καὶ ἡ ἀγκυ-
ροβολία πλοίου Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀραγμα 1, φουντάρισμα.

δραξοβόλι τό, Ἡπ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γύθ.
Λακων. Μάν.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἀρεξοβόλι
Κεφαλλ. ἀραξοβόλ' Θεσσ. κ.ά. ῥαξοβόλι Κῶς Μεγίστ.
— ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 79
ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξίδ. 219 ΛΠορφύρ. Σκιῆς 95 ΚΠα-
λαμ. Βωμ. 2 141.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω κατ' ἀναλογ. τοῦ μεταγν. οὐς.
ἀγκυροβόλιον.

1) Μικρὸς λιμὴν, ὀρμίσκος, ἐνθα ἀγκυροβολοῦν τὰ
πλοῖα ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Ἡ βάρκα ἔς τὸ κρυφὸ τὸ ἀραξοβόλι ἀράζει

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἀν.

Ἀραξοβόλι οἴγουρο τοῦ ξαφνισμένου ναύτη

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν.

Ὡς ναύτης ἂν κατάπλωρα τὸν δέροντ' ἀντάρα μαύρη,

σκιασμένος πάει ποδιζοντας ἀραξοβόλι νὰ βρῇ

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἀν.

Μὰ σὰν κατέβουμε κ' οἱ δυὸ ἔς τὰ Ἡλύσια τοῦ Ὀμήρου,

ἔς τ' ἄνλα νησάκια, ἔς τῶν ψυχῶν τὸ αἰώνιο ἀραξοβόλι,

θὰ σοῦ μαζώξω ἔς τὴ θαμπὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ ὀνείρου,

τὰ κρίνα ποῦ δὲ σοῦ κοψα ἔς τοῦ Μάϊ τὸ περιβόλι

ΛΠορφύρ. ἐνθ' ἀν.

Στὸ σπῖτι . . . θὰ ῥεχόσουν

ἀραξοβόλι μιᾶς στιγμῆς νὰ βρῇς καὶ λίγη ἀνάσα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀραξοβόλι καὶ ὡς
τοπων. Γύθ. Συνών. ἀραγμα 2. β) Τὸ μέρος ἐνθα
καταλύει τις, κατάλυμα Κεφαλλ. 2) Ἐν τῇ ἀλιεῖᾳ ὁ
λίθος ὅστις προσδένεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλούμας καὶ
ρίπτεται εἰς τὸν πυθμένα θαλάσσης διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς
στήριγμα τῶν παραγαδιῶν Σῦρ.

Ἀράπακας ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.)

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακας.

Ὁ Αἰθίοψ μετὰ σκωπτικῆς ἐννοίας: Βλέπει τὸν Ἀρά-
πακα σκοτωμένο (ἐκ παραμυθ.) Συνών. Ἀράπακλος,
Ἀράπαρος.

ἀραπάκι τό, κοιν. ἀραπάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀραπάτσι
πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης.

1) Τὸ τέκνον τοῦ Αἰθίοπος κοιν.: Μαύρισε ἀπὸ τὸν
ἥλιο κ' ἐγινε ἀραπάκι (ἐπὶ παιδίου ἡλιοκαοῦς) κοιν. || Αἰνιγμ.

Ἀραπάκι κουτρομπάκι | ποῦ τρυπάει τὴ γῆς καὶ βγαίνει
(τὸ σπαράγγι) Πελοπν. (Κόκκιν.) Ἡ λ. καὶ ὡς παρων.
μικροῦ παιδίου σύννηθ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀραπάκι τοπων.
(σκόπελοι μὲ μαύρας ὀξείας κορυφάς) Σκίαθ. Συνών.
ἀραποπαίδιν, ἀραπόπουλλο 1, ἀραπούδι 1. 2)
Πληθ. ἀραπάκια α) Εἶδος σταφυλῶν ἐρυθρομελαίνων
(Ἑλλην. Γεωργ. 6,220). β) Εἶδος σύκου μέλανος χρώ-
ματος Ρόδ. γ) Τρίχες μέλαιναι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-
τος μόλις φυόμεναι Ἀθῆν.: Φύτρωσαν τ' ἀραπάκια.

Ἀράπακλος ὁ, Ἀστυπ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακλος,
δι' ἣν ἰδ. -ακλας.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα. Συνών. Ἀράπακας,
Ἀράπαρος.

ἀραπανέ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐπιφών. ἀπαγορευτικὸν πρὸς τοὺς ἀροτριῶντας βοῦς.

ἀραπάπιδο τό, Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐς. Ἀράπης καὶ ἀπίδι.

Εἶδος μικροῦ ἀπιδίου ἐρυθροποῦ χρώματος.

Ἀράπαρος ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρος.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα: Στὰ παιδιὰ λέγε πῶς ὅδας
θὰ περάσ' κἀνεις ἀπ' τ'ς πορτάρες τ' Γεδίκουλε, ἐκεῖ φ'λάει
ἕνας Ἀράπαρος καὶ σὰ δὲ δὰ φ'λίσ' δὲ δ' ἀφίθ' νὰ περάσ'νε
(ἐκ παραδ.) Θράκ. Συνών. Ἀράπακας, Ἀράπακλος.

ἀραπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀραπέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -έλλι.

1) Προσωπιδοφόρος κατὰ τὰς Ἀπόκρεως. 2) Εἶδος
σύκου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπόσυκο.

Ἀράπης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Ἀράπ-πης
Χίος (Ἑλυμπ.) Ἀράπης Σίφν. Ἀράμπης Σκῦρ. Ἀράπ'ς
βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἀάπ'ς Σαμοθρ. Ἀράκη Τσακων. Θηλ. Ἀράπα πολλαχ.
Ἀραπὴ Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. Ἀράπαινα κοιν. καὶ Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) Ἀράπισσα σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.)
Ἀραπῖνα σύννηθ. Ἀράπω πολλαχ. Ἀράπου πολλαχ. βόρ.
ἰδιώμ. Ἀραποῦ Κύπρ. Οὐδ. Ἀραπὸ Πελοπν. (Φεν.)
Πληθ. Ἀραπάδες κοιν. Ἀραβῆδες Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *Arab*. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἐθνι-
κὸν ὄν. Ἀραψ.

1) Ὁ ἔχων μέλαιναν χροιάν τοῦ σώματος κάτοικος
τῶν Ἀφρικανικῶν ἐν γένει χωρῶν, Αἰθίοψ κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τσακων.: Εἶναι μαῦρος
σὰν τὸν Ἀράπην. Ἐκατοε ἔς τὸν ἥλιο κ' ἐγινε Ἀράπης (ἀδια-
κρίτως γένους) κοιν. Ἀοῦτος μαῦρος ἐν ἄμῳ Ἀράπ'ς (αὐτὸς
εἶναι μαῦρος σὰν Ἀράπης) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Μαῦρος
Ἀράπης (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνήκοντος μὲν εἰς ἄλλην φυλὴν,
ἔχοντος δὲ χροῶμα μελαψὸν) σύννηθ. Εἶναι ἄσπρος σὰν Ἀρά-
πης (κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ τοῦ μελαψοῦ). Τὸνε βγάλανε Ἀράπην

